

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

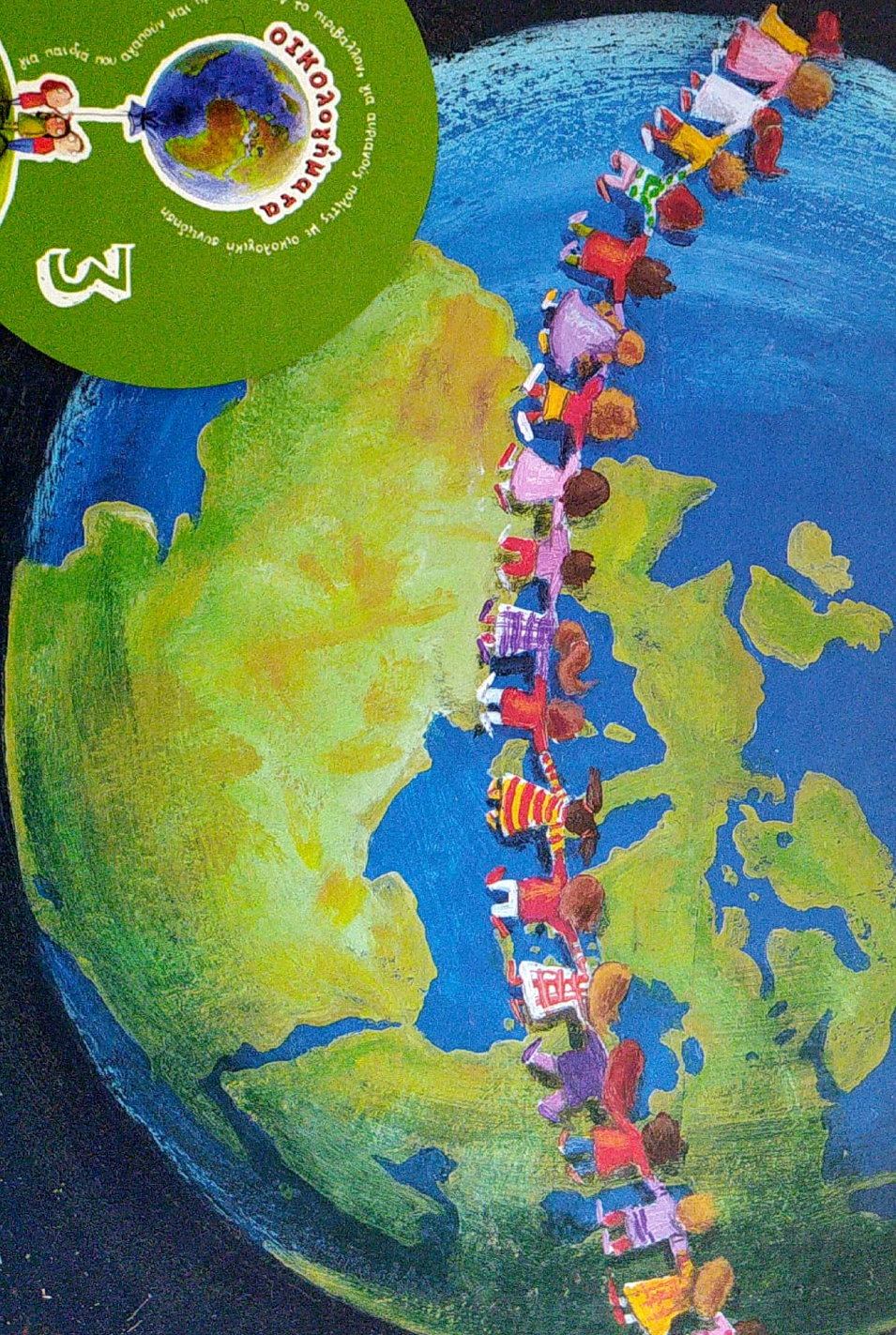
Παιδιά σε δράση! Η ύπαιθρος να σώσουμε την Γη έχει φτιάσει

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ: ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ ΚΟΖΑΝΤΙ

3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Κάθε φορά, σε όλους τους καιρούς, τα παιδιά όταν παίζουν
ξεχνούν κάθε έγνοια και κάθε σκοτούρα.

Το μυαλό τους είναι στο παιχνίδι.

Τότε μόνο είναι ευτυχισμένα, γιατί το παιχνίδι είναι η ζωή τους!

Έτσι και τα σημερινά παιδιά: Ήρθαν κι αυτά να παίξουν

ξένοιαστα αλλά δεν μπορούσαν, γιατί είχαν ένα πολύ σημαντικό

καθήκον: Να προσέχουν τον ληανήτη τους, τη Γη.

Έδωαν λοιπόν το ένα στο άλλο τη Γη, λέγοντας:

— Κρατάς λίγο;

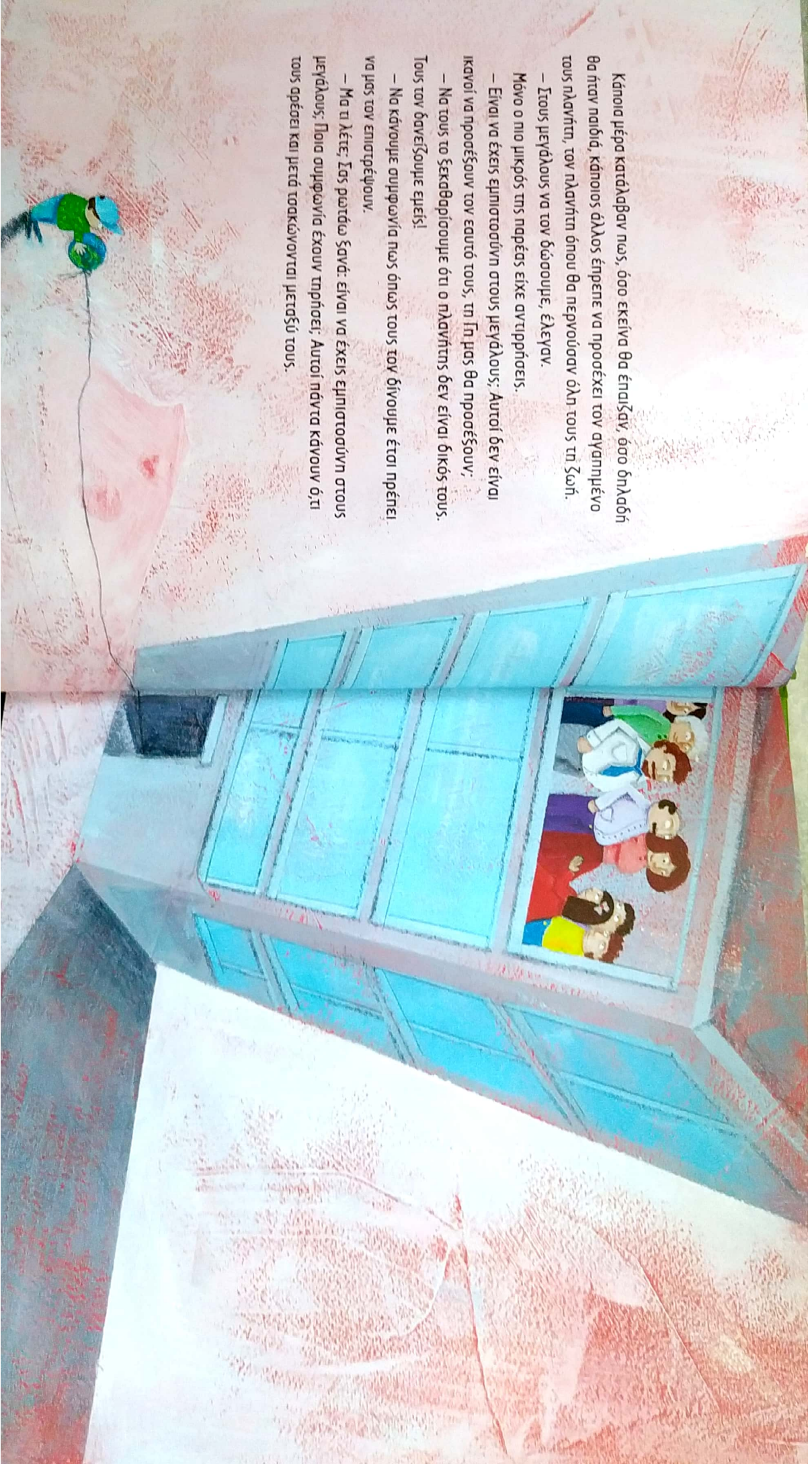
— Ναι, αλλά σε λίγο θα σου τη δώσω να την προσέχεις εσύ.

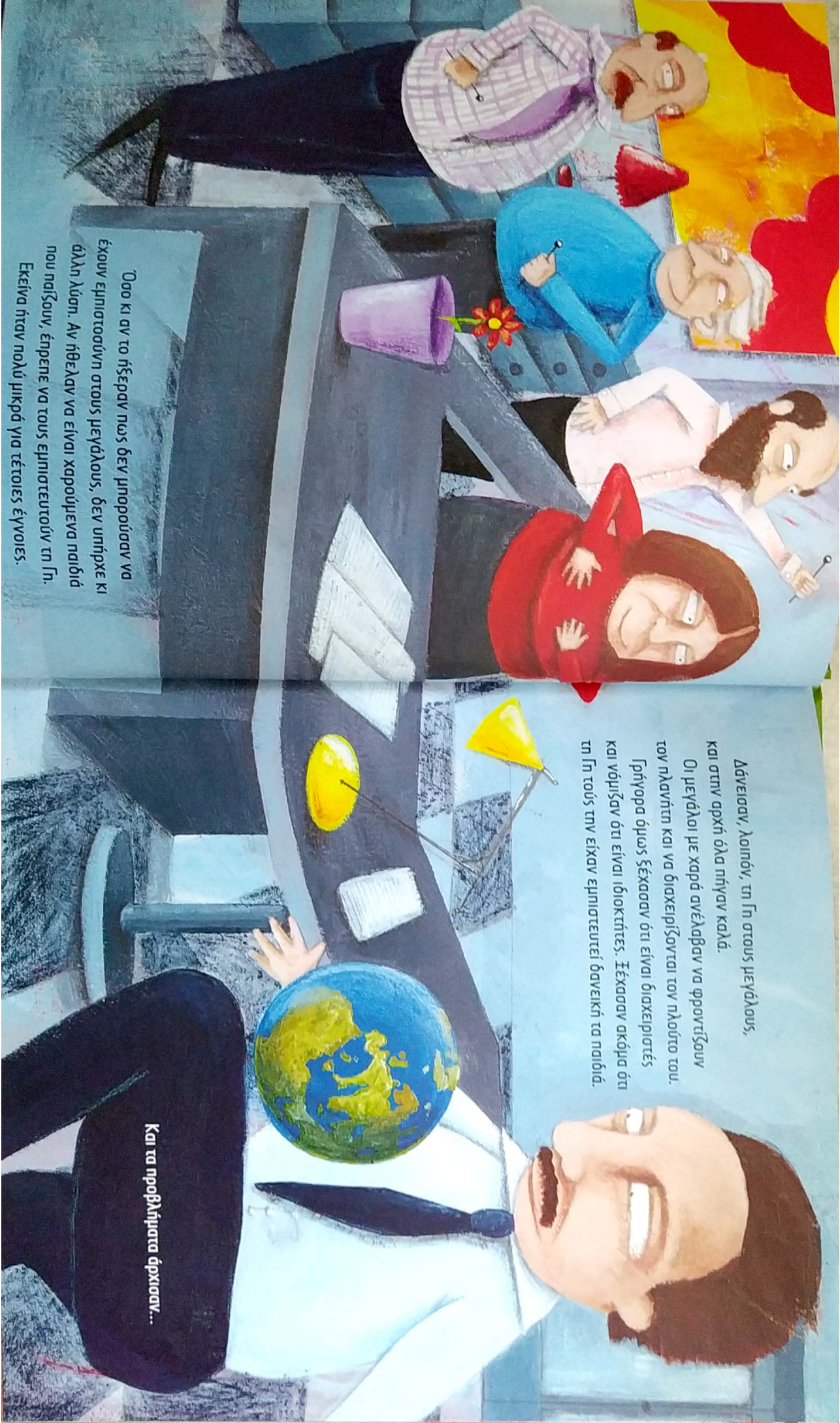
Παίξουμε κρυφτό και θέλω να βρω μια καλή κρυψώνα.

— Κράτα τη λίγο ακόμα, δεν τελείωσα το κυνηγητό!

Κάποια μέρα κατάλαβαν πως, όσο εκείνα θα έπαιζαν, όσο δηλαδή θα ήταν παιδιά, κάποιος άλλος έπρεπε να προσέχει τον αγιασμένο τους ηλάνητη, τον ηλάνητη όπου θα περνούσαν όλη τους τη ζωή.

- Στους μεγάλους να τον δώσουμε, έλεγαν.
- Μόνο ο πιο μικρός της πατέρας είχε αντιληφθεί.
- Είναι να έχεις εμπιστοσύνη στους μεγάλους; Αυτοί δεν είναι ικανοί να προσέξουν τον εαυτό τους, τη μη μας θα προσέξουν;
- Να τους το ξεκαθαρίσουμε ότι ο ηλάνητης δεν είναι δικός τους. Τους τον δαρείσουμε εμείς!
- Να κάνουμε συμφωνία πως όπως τους τον δίνουμε έτσι ηρέπει να μας τον επιστρέψουν.
- Μα τι λέτε; Ίες πρώτاً ξανά: είναι να έχεις εμπιστοσύνη στους μεγάλους; Ποια συμφωνία έχουν τηρήσει; Αυτοί πάντα κάνουν ό,τι τους αρέσει και μετά τσακώνονται μεταξύ τους.

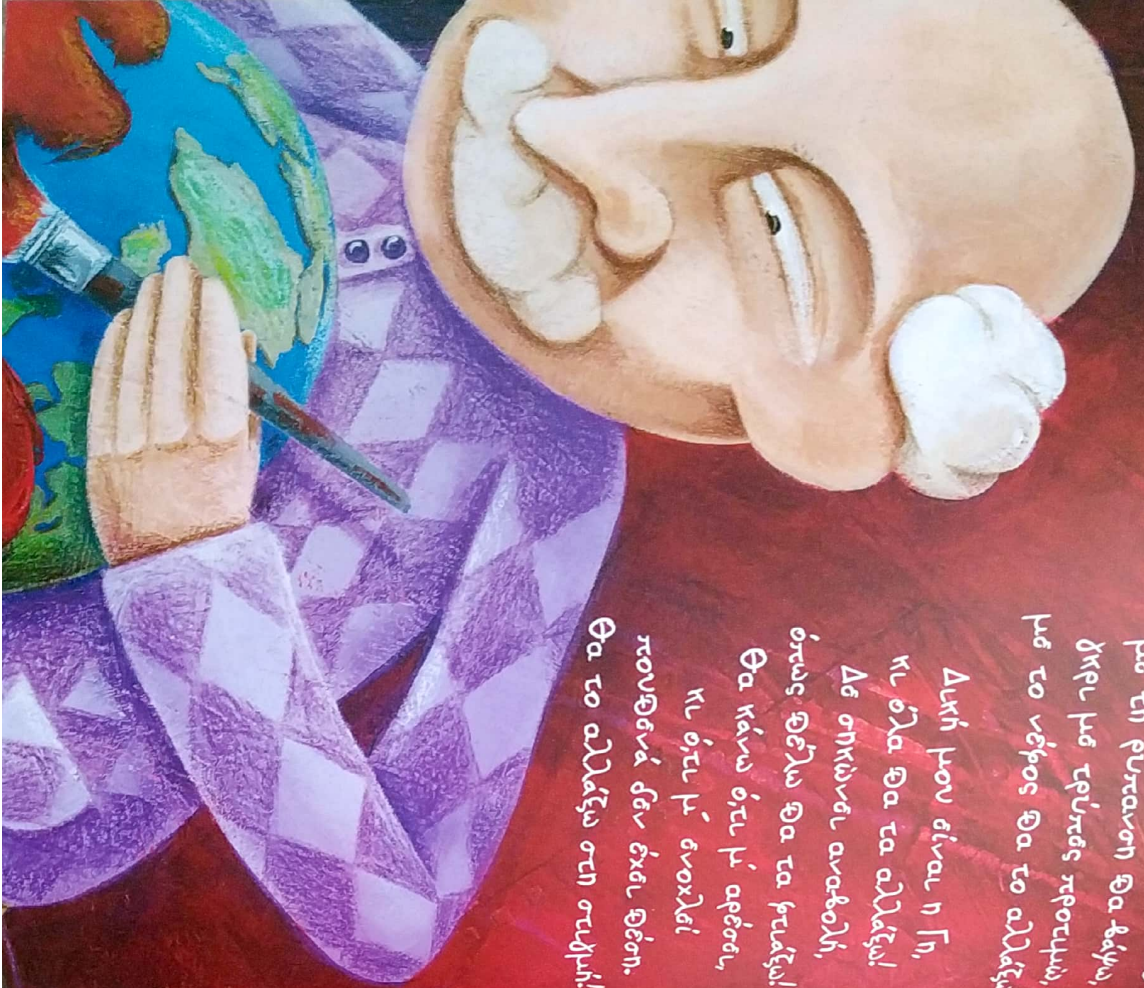

Δίνεις, λοιπόν, τη Γη στους μεγάλους,
και στην αρχή όλα πήγαν καλά.
Οι μεγάλοι με χαρά ανέλαβαν να φροντίσουν
τον πλανήτη και να διαχειρίζονται τον πλανήτη του.
Γρήγορα όμως ξέχασαν ότι είναι διαχειριστές
και νόμίζαν ότι είναι ιδιοκτήτες. Ξέχασαν ακόμα ότι
τη Γη τους την είχαν εμφοιστευτεί δανεική τα παιδιά.

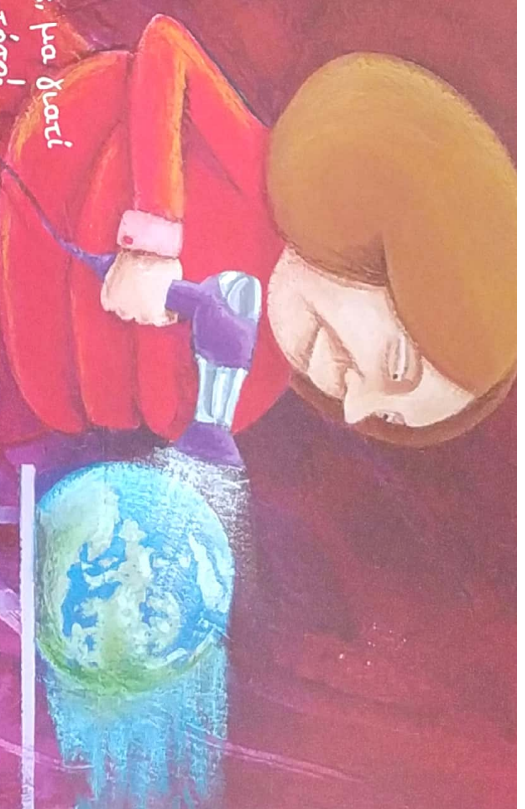
Όσο κι αν το ήξεραν πως δεν μπορούσαν να
έχουν εμφοιστοσύνη στους μεγάλους, δεν υπήρχε κι
άλλη λύση. Αν ήθελαν να είναι χρησιμοποιούμενα παιδιά
που παίζουν, έπρεπε να τους εμφοιστευτούν τη Γη.
Εκείνα ήταν πολύ μικρά για τέτοιες έγνοιες.

Και τα προβλήματα άρχισαν...

Τον ουρανό από θαλάσσι
μέ τη γήραια θα λαλώ,
δρεμ με τρυπές πορφυρά,
μέ το νέφος θα το αλλιάξω.

Δική μου είναι η Γη,
κι όλα θα τα αλλιάξω!
Δε σκηκίναει αναβολή,
όπως θέλω θα τα φτιάξω!
Θα κάνω όττι μ' αρέσει,
κι όττι μ' ενοχλεί
πονθανά δεν έχω θέση.
Θα το αλλιάξω στη σελήνη!

Και στους πόλινους, μια θιατί
κρηό να έχω τόσο!
Αν το κίλιμα αλλιατεί,
τα παζόθονα θα λιώνω!

Δική μου είναι η Γη,
κι όλα θα τα αλλιάξω!
Δε σκηκίναει αναβολή,
όπως θέλω θα τα φτιάξω!
Θα κάνω όττι μ' αρέσει,
κι όττι μ' ενοχλεί
πονθανά δεν έχω θέση.
Θα το αλλιάξω στη σελήνη!

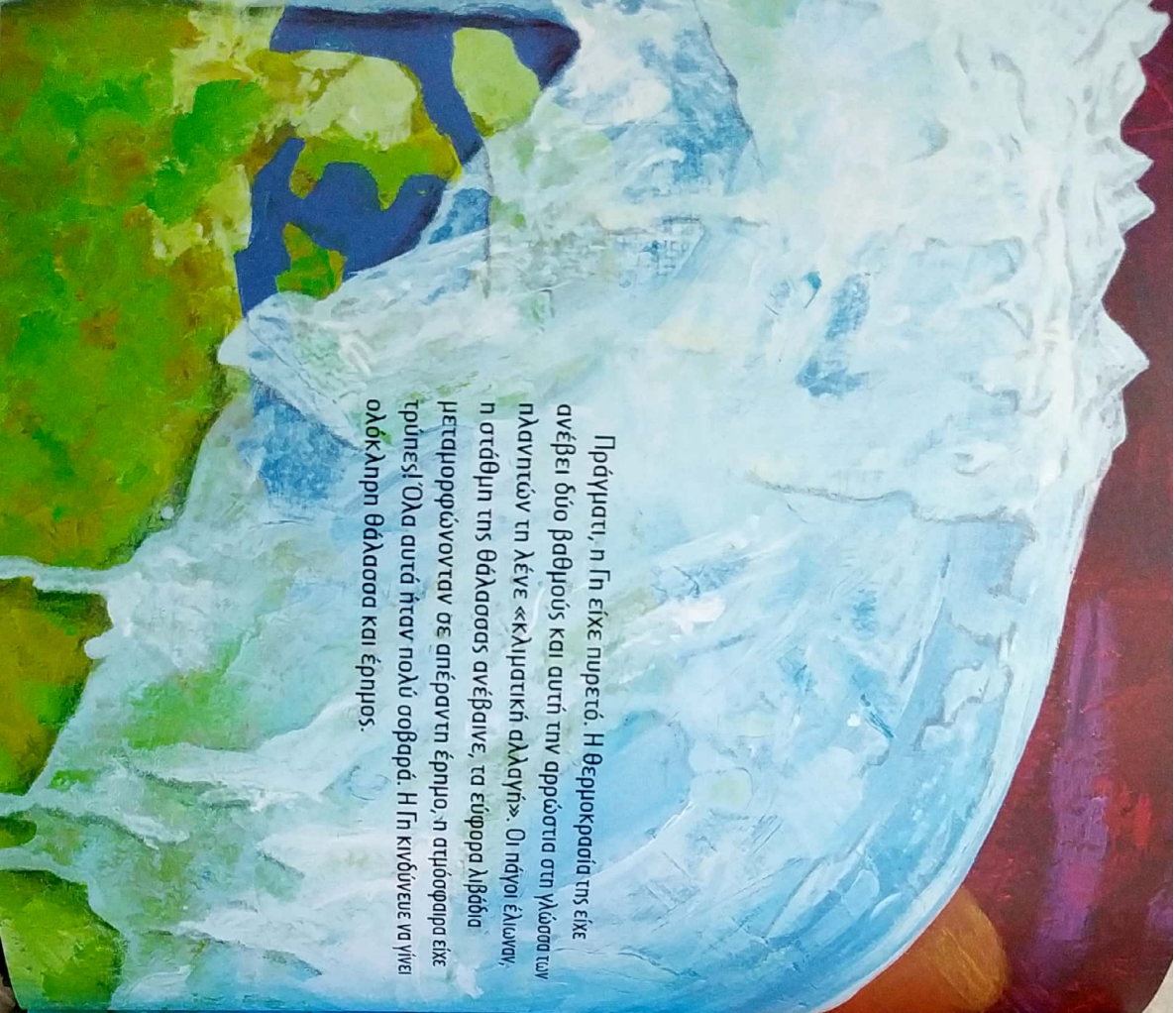
Δεν πέρασε πολύς καιρός κι ο Νταντίντς ήταν βαριά άρρωστος.

Δεν είχε αντέξει όλα αυτά που του έκαναν οι μεγάλοι. Τα παιδιά, όμως, αγαπούσαν τον Νταντίντς με το παιχνίδι, δεν το είχαν ηρωσέξει. Μόνο ο πιο μικρός της παρέας το παρατήρησε και φώναξε:

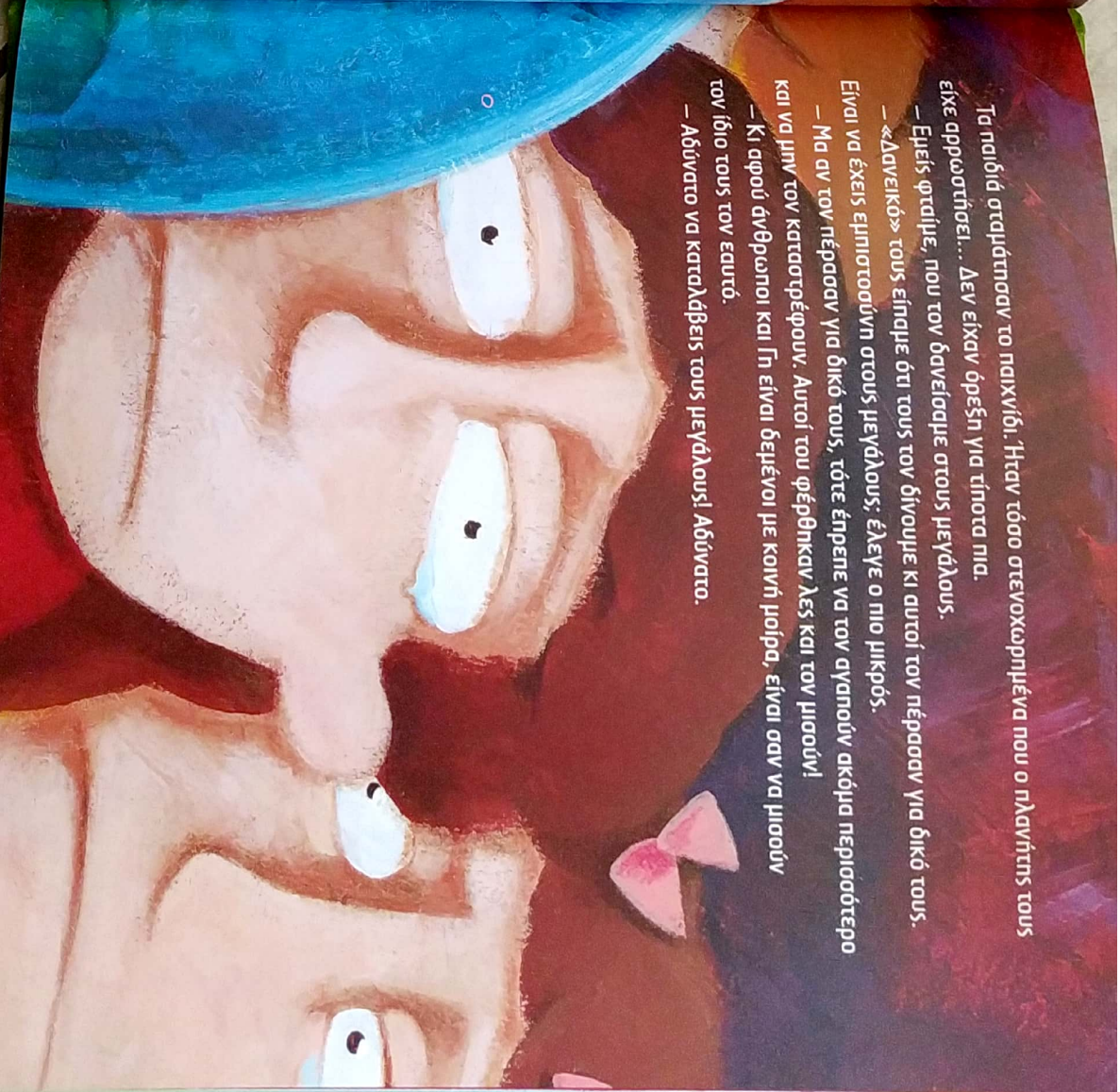
— Δε μου φαίνεται καλό η Ή η μασί!

Τότε όλα ηρώσεξαν τον Νταντίντς τους.

— Έχεις δίκιο, και η θερμοκρασία της έχει ανέβει.

Πράγματι, η Γη είχε ημετέ. Η θερμοκρασία της είχε ανέβει δύο βαθμούς και αυτή την αρρώστια στη γλώσσα των ηλάντων τη λέγε «κλιματική αλλαγή». Οι ήνοι έλκων, η στάθμη της θάλασσης ανέβαινε, τα εύφορα λιβάδια μεταμορφώνονταν σε ανέραντη έρημο, η ατμόσφαιρα είχε τρύπες! Όλα αυτά ήταν πολύ σοβαρά. Η Γη κινδύνευε να γίνει ολόκληρη θάλασσα και έρημος.

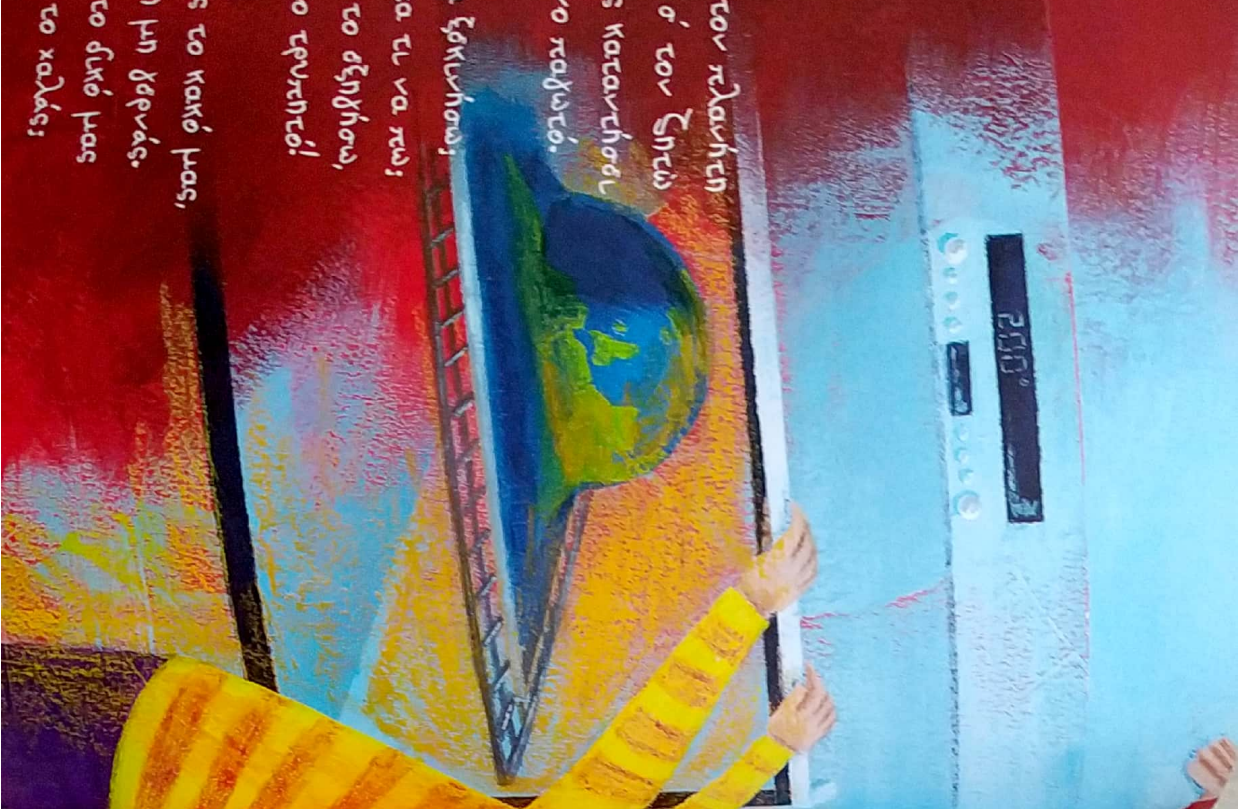

Τα παιδιά σταμάτησαν το παιχνίδι. Ήταν τόσο στενοχωρημένα που ο ηλάντης τους είχε αρρωστήσει... Δεν είχαν όρεξη για τίποτα πια.

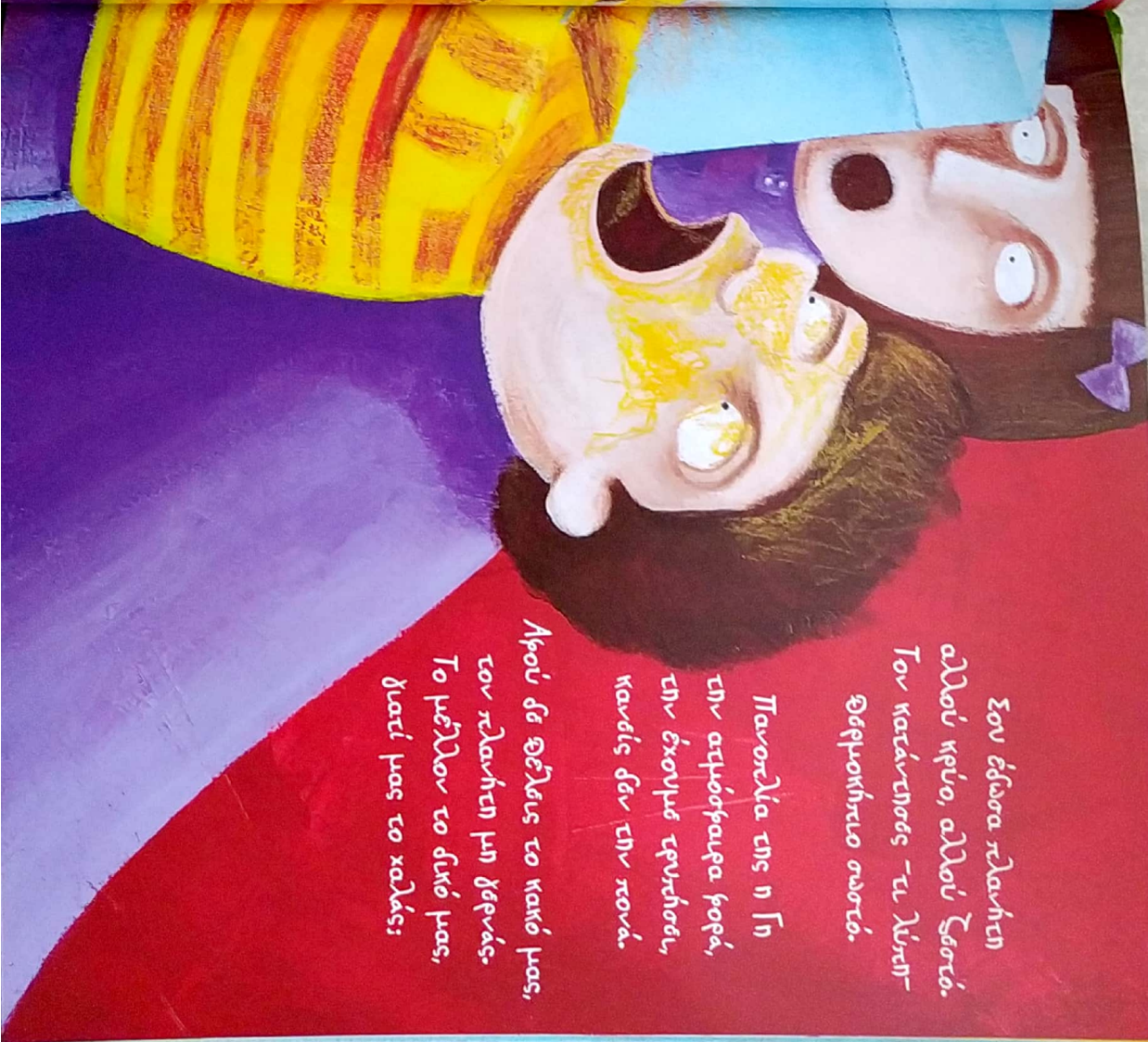
- Εμείς φταίμε, που τον δανείσαμε στους μεγάλους.
- «Δανεικό» τους είπαμε ότι τους τον δίνομε κι αυτοί τον πέρασαν για δικό τους.
- Είμαι να έχεις επιιστοσύνη στους μεγάλους; έλεγε ο πιο μικρός.
- Μα αν τον πέρασαν για δικό τους, τότε έπρεπε να τον αγισούν ακόμα περισσότερο και να μην τον καταστρέφουν. Αυτοί του φέρθηκαν λες και τον μισούν!
- Κι αφού άνθρωποι και Γη είναι δεμένοι με κοινή μοίρα, είναι σαν να μισούν τον ίδιο τους τον εαυτό.
- Αδύνατο να καταλάβεις τους μεγάλους! Αδύνατο.

Σου δαρείω τον ραχάτην
κι όταν ρίω ό τον Σητώ
μον τον έχω καταρτήσθαι
σαν λυμμένο ραχάτι.
Από πού να ξεκινήσω;
Ίτα την τρύπα τι να πώ;
Πώς να σου το εξηγήσω,
όσον σαν το τρυπήσι!

Απόύ δε θέλω το κακό μας,
τον ραχάτην μη βεράς.
Το μέλλον το δικό μας
δρατί μας το χαλάς!

Σου έδωσα ραχάτην
αλλού κρη, αλλού Σατό.
Τον κατάντησες -τι λήρη-
Θεβμοκρήτιο σουτό.
Πανορχία της η Ίη
την ατιμόφαρα φορά,
την έχογμε τρυπήσει,
κανείς δαν την πονά.
Απόύ δε θέλω το κακό μας,
τον ραχάτην μη βεράς.
Το μέλλον το δικό μας,
δρατί μας το χαλάς!

- Τι να κάνουμε για να σώσουμε τον πλανήτη μας;
- Σκέφτηκαν πολύ για να βρουν πώς θα γιατρέψουν τη Γη.
- Η μαμά μου, όταν είμαι άρρωστος, φωνάζει τον γιατρό.
- Παθιάστροι υπάρχουν! Πλανητογιστροί υπάρχουν;
- Ο μπαμπάς, όταν έχω πυρετό, μου βάζει κρύες κομπρέσες.
- Μα πώς να βάλουμε κομπρέσα σε έναν ολόκληρο πλανήτη;
- Κι όταν χτυνάω, μου περνοειται τις πηγές με ιώδιο για να κλείσουν;
- Οι πηγές της σημόσφαιρας πώς θα κλείσουν;

- Ο πιο μικρός της πατέρας,
όπως τους άκουγε, έβαλε τα κλάματα.
- Δεν υπάρχει σωτηρία για τον πλανήτη μας;
 - Σοσί Υπάρχει, αν αλλάξουν οι μεγάλοι τον τρόπο που του φέρνεται.
 - Να τον ζήτησουμε πίσω τον πλανήτη μας. Να τον ζήτησουμε τώρα αμέσως.

— Τι νόημα έχει να τον πάρουμε πίσω τώρα; Αυτοί που τον αρρώστησαν να τον κάνουν καλά και μετά να μας τον δώσουν όπως τους τον δανείσαμε!

— Κι αν δεν τον κάνουν καλά; Είναι να...

— Ξέρουμε, ξέρουμε, είναι όλα τα παιδιά με μια φωνή... «έχεις... εμμιστοσύνη στους μεγάλους;»

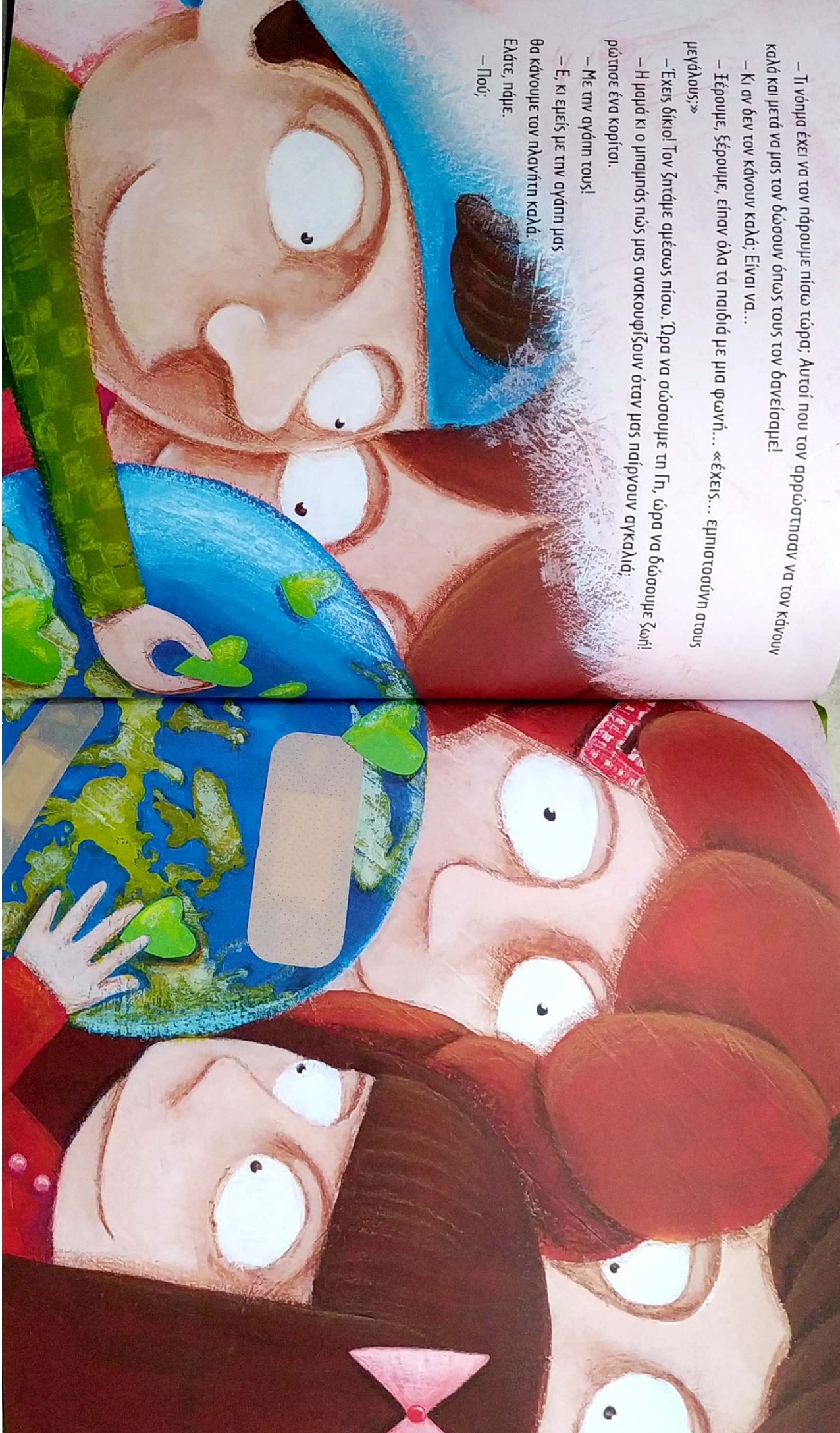
— Έχεις δικιοί! Τον Σητάμε αμέσως πίσω. Όρα να σώσουμε τη Γη, ώρα να δώσουμε ζωή! — Η μαμά κι ο μπαμπάς πώς μας ανακουφίζουν όταν μας παίρνουν αγκαλιά; πώππες ένα κορίτσι.

— Με την αγάπη τους!

— Ε, κι εμείς με την αγάπη μας θα κάνουμε τον πλανήτη καλά.

Ελάτε, πάμε.

— Πού;

Μια και δυο είδονοήσαν όλα τα παιδιά της Γης και μαζεύτηκαν γύρω γύρω.

Έσκυψαν κι έβλεπαν το αυτί τους να ακούσουν την καρδιά της.

Της έδωσαν ένα γλυκό φιλί. Ένωσαν τα χέρια και την πήραν αγκαλιά.

Την πιο μεγάλη αγκαλιά του κόσμου. Της σιγοτραγουδίσαν για να την παρηγορήσουν και να μην πονά από τις ηλιές της.

Οι μεγάλοι, όταν είδαν τι έκαναν τα παιδιά, ξαφνιάστηκαν.

Σαν να ξύνησαν από λήθαργο, είδαν τη Γη στην αγκαλιά των παιδιών και θυμήθηκαν ότι ήταν δική τους, γιατί δικό τους είναι το μέλλον, και δεν είχαν κανένα δικαίωμα να τους την καταστρέψουν. Την είχαν δανειστεί και όμως την αρρώστησαν, της χάλασαν την ατιμόσφαιρα, της άλλαξαν το κλίμα! Γιατί:

Τα παιδιά τους είδαν ξαφνιασμένους και τους πρότειναν:

Έστω και τώρα προπέι,
μια καινούρια αρχή
να δίνε!

Το κακό παρελθόν
ρίσω για πάντα, λοιπόν,
να μείνει

Πιο μεγάλη της Ίνς,
μια νέα στάση ζωής
να δίνε.

κι ο ραλφίτης αυτός
χαλάσιος και λαμπιέρπος
να δίνε!

— Ποιο είναι το «κακό παρελθόν»;
πώτησαν οι μεγάλοι.

— Ο τρόπος με τον οποίο φερόσαστε στη Ίνς.

— Και ποια είναι η «νέα στάση ζωής»;

— Η ζωή σύμφωνα με τη φύση. Όποιος αγαπά
τη Ίνς αγαπά το σπίτι του και το σπίτι των παιδιών του.

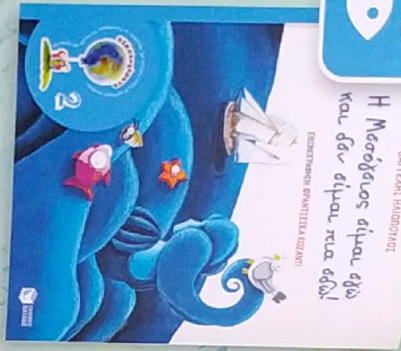
— Και τη «νέα ηνοή» πώς θα τη δώσουμε;

— Δοιπόν, ακούστε. Για αρχή θα κάνετε οικονομία στην κατανάλωση του πεύματος με δράσεις όπως η ΔΡΑ της ΤΗΣ αλλά και καθημερινά! Δε θα χρησιμοποιείτε συνεχώς αυτοκίνητα. Θα περιορίσετε τους πύτους των βιομηχανιών. Ξεκινήστε από αυτά και έχουμε και συνέχεια...
— Σας το υποσχόμαστε, θα ηρωσπαθίσουμε.
— Εσείς οι μεγάλοι, αν το πιστέψετε, θα το καταφέρετε! Θέλουμε να δούμε ηρώσεις. Οικολόγοι γινόμεστε με τα έργα, όχι με τα λόγια!

Έτσι, λοιπόν, αν όλοι αλλάξουν στάση, μπορεί τελικά να τα καταφέρουν κι οι ηγέτοι να μη λιώσουν άλλο, η τρύπα στην ατμόσφαιρα να αρχίσει να κλείνει, το κλίμα να μη συνεχίσει να αλλάζει.
Η Γη, χάρι στην αγάπη των παιδιών, μπορεί και να σωθεί από τη συμπεριφορά μερικών και την αδιαφορία των υπόλοιπων μεγάλων.
Μα κάθε παιδί πάντα ανησυχεί και επαγρυπνεί. Οι μεγάλοι γρήγορα ξεχνούν. Όπως λέει κι ο μικρότερος της παρέας... «Είναι να έχεις εμμιστοσύνη στους μεγάλους?»

Στο οικολογια@patakis.gr μπορείτε να μας στείλετε οποτεδήποτε δράσεων σας με συνοχή τα [οικολογια@patakis.gr](https://www.facebook.com/οικολογια@patakis.gr), φωτογραφίες, βίντεο, εικαστικά, δικές σας ιστορίες και όμοιο άλλο ειλικρινά και να δημοσιευθούν.

Για το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, ηχογραφήσεις για δράσεις και δραστηριότητες θα βρείτε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

